

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoCsp/39/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4417206481
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Šaligová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4417206481.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Šaligovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Renáty Pátrovičovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovanej: T. G. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XX, XXX XX G. J., zastúpenej JUDr. Martinom Gancznerom, advokátom so sídlom Tajovského 6, 940 02 Nové Zámky, o zaplatenie sumy 23.375,65 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 10Csp/35/2017-461 zo dňa 19.07.2021 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch III. a V. **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zastavil konanie v časti zaplatenia istiny v sume 19.842,93 eura (výrok I.) a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok II.). Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 3.532,72 eura spolu s úrokom vo výške 5,99% ročne zo sumy 23.375,65 eura od 29.11.2014 do 03.12.2020, s úrokom vo výške 5,99% ročne zo sumy 3.532,72 eura od 04.12.2020 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 23.375,65 eura od 29.11.2014 do 03.12.2020, s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.532,72 eura od 04.12.2020 do zaplatenia, všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku (výrok III.). Vo zvyšku žalobu zamietol (výrok IV.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej vo výške 55,86% (výrok V.). Konanie o návrhu žalovanej na prerušenie konania zastavil (výrok VI.). V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa domáhal zaplatenia medziúveru vo výške 23.375,65 eura s príslušenstvom a zaplatenia nákladov a odmeny dražobnej spoločnosti vo výške 1.000,50 eura na tom základe, že jeho právny predchodca - H. A. A., Q..A., ktorá mu pohľadávku postúpila zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa XX.XX.XXXX - uzatvoril so žalovanou a jej manželom dňa XX.XX.XXXX úverovú zmluvu č. XXXXXXXX/XXXX, ktorou im bol poskytnutý medziúver vo výške 25.000 eur pri fixnej úrokovej sadzbe 1,99 % počas 12 mesiacov od prvého čerpania medziúveru, po uplynutí 12 mesiacoch bol medziúver úročený fixnou úrokovou sadzbou 5,99%. Keďže žalovaná nespĺcala úver riadne a včas, vyzval ju právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 26.06.2014 na splatenie dlžnej časti úveru, a zároveň ju upozornil, že v súlade s úverovou zmluvou a s § 12 ods. 2 VOP je oprávnený žiadať o okamžité splatenie zostatku úveru v predpokladanej výške 23.914,85 eura. Listom zo dňa XX.XX.XXXX úver zosplatil.

2. Nárok na zaplatenie medziúveru bol čiastočne uspokojený vo výške 19.842,93 eura. Sumu poukázal T. P. T., správca konkurznej podstaty úpadcu: L. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XX, G. J., ktorý bol tiež dlžníkom úverovej zmluvy číslo XXXXXXXX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX. Žalobca z uvedeného

dôvodu zoberal žalobu v časti o zaplatenie istiny vo výške 19.842,93 eura späť. Na základe týchto skutočností súd konanie v uvedenej časti zastavil a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania, keďže mal za to, že žiadna strana zastavenie konania nezavinila. Pre absenciu odvolania sa stal rozsudok vo výrokoch I. a II. právoplatný.

3. Vo vzťahu k zostávajúcej časti predmetu konania vo výške 3.532,72 eura s príslušenstvom súd prvej inštancie uviedol, že stavebný medziúver je úver poskytovaný stavebnými sporiteľňami a slúži na preklopenie časového obdobia do pridelenia cieľovej sumy na zmluve o stavebnom sporení. Po splnení všetkých podmienok (príspevky na stavebné sporenie a iné) pre pridelenie cieľovej čiastky sa medziúver zruší a stavebná sporiteľňa poskytne stavebný úver. Z uvedeného vyplýva, že medziúver má rovnaké znaky a účel ako stavebný úver, a preto sa riadi analogicky zákonom č. 310/1992 Z. z. o stavebnom sporení, ktorý v ustanovení § 7 ods. 3 v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy o medziúvere stanovil, že zmluva o stavebnom úvere musí obsahovať a) identifikačné údaje o stavebnej sporiteľni a o stavebnom sporiteľovi najmenej v rozsahu údajov ustanovenom osobitnými predpismi, b) úrokovú sadzbu stavebného úveru, c) podmienky poskytnutia a splácania stavebného úveru, d) spôsob zabezpečenia pohľadávok zo stavebného úveru, e) podmienky, za ktorých možno vykonať prevod práv a povinností zo zmluvy o stavebnom úvere, f) podmienky, za ktorých možno odstúpiť od zmluvy o stavebnom úvere. Keďže zákon o stavebnom sporení je lex specialis ohľadne právnej úpravy stavebných úverov, náležitosti zmlúv o medziúvere a stavebnom úvere sa riadia výlučne týmto zákonom; aplikácia zákona číslo 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je tak v súdnej veci vylúčená podľa § 1 ods. 3 písm. b), c), d).

4. Na základe vykonaného dokazovania súd konštatoval, že zmluva o medziúvere obsahuje všetky náležitosti stanovené zákonom č. 310/1992 Z. z., a preto jej prípadná absolútna neplatnosť podľa § 39 OZ pre rozpor so zákonom, neprichádza do úvahy. Žalovaná úverovú zmluvu podpísala po tom, čo s jej obsahom súhlasila. V konaní nebolo preukázané, že podmienky, za ktorých uzavrela predmetnú úverovú zmluvu, ju obmedzovali vo výbere primeraných možností na prejavenie vôle, preto možno prijať záver, že jej prejavená vôľa bola slobodná. Zmluvu podpísala slobodne, čím bola splnená aj podmienka slobody prejavu vôle podľa § 37 OZ. Z vykonaného dokazovania vyplynul aj ten právny záver, že žalovaná mala správnu a dostatočnú predstavu o dôsledkoch predmetného právneho úkonu (úverovej zmluvy) a v konaní nebolo preukázané, že by žalobca nejaký omyl vyvolal, alebo o ňom vedel. Nemožno preto uvažovať o neplatnosti právneho úkonu v zmysle § 37 ods.1 a § 49a OZ. Predmetná úverová zmluva je jasná a zrozumiteľná po obsahovej stránke, bola vyhotovená v predpísanej písomnej forme, išlo o určitý a zrozumiteľný právny úkon, ktorý mal všetky náležitosti úverovej zmluvy. Pri posudzovaní platnosti tohto právneho úkonu z hľadiska § 37 ods. 1 OZ, teda z hľadiska, či vôľa žalovanej vyjadrená v tomto právnom úkone, bola slobodná a vážna, súd uviedol, že existenciu slobodnej a vážnej vôle žalovanej bolo možné posudzovať tak podľa tvrdení žalovanej, ako aj všetkých okolností, za ktorých došlo k uzavretiu úverovej zmluvy. Žalovaná mala možnosť si predmetnú zmluvu v jej písomnom vyhotovení prečítať, pričom už z označenia tohto právneho úkonu jej muselo byť zrejmé, aké následky sú s ňou spojené. V priebehu celého konania v tejto veci nebola preukázaná žiadna skutočnosť, ktorá by čo i len spochybnila jej spôsobilosť pochopiť obsah predmetnej zmluvy a nebola zistená žiadna skutočnosť, ktorá by nasvedčovala tomu, že žalovanou prejavená vôľa nie je vážna alebo slobodná. Pre právny záver, že v prejednávanej veci ide o právny úkon neplatný v zmysle § 37 ods. 1 a § 47a OZ, prípadne podľa § 39 OZ, nedávali výsledky vykonaného dokazovania žiadny podklad. Žalovanou vznesenú námietku premlčania pre prípad zistenia neplatnosti úverovej zmluvy, z uvedených dôvodov považoval súd prvej inštancie za bezdôvodnú.

5. K ďalším námietkam vzneseným žalovanou súd uviedol, že v danom prípade nejde o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z., preto veriteľ nemal povinnosť rozdeliť splátku v zmluve osobitne na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k). V tejto súvislosti poukázal aj na Rozsudok súdneho dvora (tretia komora) z 09.11.2016 vo veci C-42/15, ako aj zmenu legislatívy (zákon č. 279/2017 Z. z.), a aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu SR. Žalovanou uvádzané výhrady, podľa ktorých úverová zmluva spadá pod režim zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorých medziúver má byť bezúročný a bez poplatkov pre absenciu RPMN, ako aj pre chýbajúce uvedenie počtu, termínov a výšky splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, považoval súd za bezdôvodné.

6. Žalovaná tiež poukázala na nekalé podmienky žalobcu. Namietala, že po uzatvorení úverovej zmluvy jej VOP neboli riadne doručené. Súd prvej inštancie poukázal na bod 8 ods. 1 úverovej zmluvy,

kde sa konštatuje, že poberateľ úveru prehlasuje, že osobne prevzal a pozná VOP a súhlasí s ich znením. Takto formulované znenie nepovažoval súd za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 OZ. Poukázal na vyššie uvedené odôvodnenie rozsudku ohľadom konania žalovanej, ktoré bolo slobodné a vážne. Nikto žalovanej nebránil, aby sa pred podpisom úverovej zmluvy riadne oboznámila s jej obsahom, prípadne vyjadrila svoje námietky alebo výhrady. Ak týmto spôsobom nepostupovala a zmluvu podpisovala ľahkovážne bez toho, aby sa s ňou riadne oboznámila, nemôže byť tento jej nedostatok prenášaný na žalobcu. Žalovanej muselo byť zrejmé, že uzatvára právny úkon, ktorého dôsledky sa jej do budúca môžu výraznejším spôsobom dotknúť. Výhradu žalovanej o nedoručení VOP po podpise úverovej zmluvy tak súd vyhodnotil za bezpredmetnú.

7. K výhradám žalovanej ohľadom zosplatnenia úveru súd uviedol, že podľa tvrdení žalobcu bola žalovanej dňa 30.06.2014 odoslaná posledná výzva pred žiadosťou o okamžité splatenie úveru, k čomu pripojil podací hárok s podacím číslom P. Súd vyhodnotil uvedený listinný dôkaz ako postačujúci na to, aby bolo možné konštatovať, že žalobcom bol zachovaný postup ohľadom výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ. Nestotožnil sa ani s ďalšou výhradou žalovanej v tom, že žiadosť o okamžité splatenie úveru zo dňa XX.XX.XXXX jej nebola účinne doručená, pretože v skutočnosti túto zásielku mala prevziať dcéra žalovanej. Neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy sú VOP, ktoré v § 18 ods. 1 uvádzajú, že oznámenia stavebnej sporiteľne sa považujú za doručené dňom ich odoslania na poslednú adresu oznámenú stavebným sporiteľom, resp. poberateľom úveru. K takto formulovanej podmienke súd výhrady nemal a v tejto súvislosti poukázal na vyslovený právny názor Najvyššieho súdu SR o tom, že ustanoveniu § 53 ods. 1 OZ neodporuje a v zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa. Súd ďalej konštatoval, že označená zásielka bola doručovaná na poslednú známu adresu žalovanej, čo znamená, že žalobca postupoval v súlade s § 53 ods. 9 OZ a medziúver zosplatnil dňom XX.XX.XXXX. Na tomto závere nič nemení ani ďalšia výhrada žalovanej spočívajúca v tom, že posledná výzva pred žiadosťou o okamžité splatenie úveru a žiadosť o okamžité splatenie úveru majú obsahovať nesprávny paragraf VOP a ďalej má absentovať vypovedanie úverovej zmluvy zo strany žalobcu. Je pravda, že v dvoch posledných citovaných listinách žalobca uviedol okamžité splatenie zostatku úveru s poukazom na ustanovenie § 12 ods. 2 VOP, pričom toto ustanovenie nebolo uvedené správne, pretože § 12 VOP upravuje zmeny zmluvy o stavebnom sporení, kým okamžitú výpoveď stavebného úveru a medziúveru stavebnou sporiteľňou upravuje § 11 VOP. Významné je preto ustanovenie § 11 ods. 2 písm. a) VOP, podľa ktorého stavebná sporiteľňa môže vypovedať úverovú zmluvu a požadovať okamžité splatenie stavebného úveru, resp. medziúveru najmä ak poberateľ úveru, resp. medziúveru v určených termínoch mešká so zaplatením dvoch splátok alebo nezaplatí niektorú zo splátok na základe upomienky po dobu dlhšiu ako tri mesiace v zmysle obchodného zákonníka. Uvedená chyba v písaní v poslednej výzve pred žiadosťou o okamžité splatenie úveru a v samotnej žiadosti o okamžité splatenie úveru, nie je spôsobilá zabrániť dôsledkom uvedeným v § 53 ods. 9 OZ. Žalovanej totiž bolo jasné, že dodávateľ, teda právny predchodca žalobcu, môže pristúpiť k zosplatneniu úveru podľa § 11 VOP podľa bodu 6 ods. 3, 4 úverovej zmluvy.

8. Súd sa nestotožnil ani s výhradou žalovanej, že zosplatneniu úveru mala predchádzať okamžitá výpoveď medziúveru stavebnou sporiteľňou. Z výkladu ustanovenia § 11 ods. 2 písm. a) VOP vyplýva, že požiadavka na okamžité splatenie medziúveru nie je naviazaná z hľadiska platnosti na predchádzajúcu výpoveď zo strany dodávateľa. V danom ustanovení je sformulovaná možnosť stavebnej sporiteľne vypovedať úverovú zmluvu a možnosť požadovať okamžité splatenie medziúveru za stanovených podmienok. Je preto na vôli veriteľa, či pred zosplatnením úveru, resp. medziúveru pristúpi aj k vypovedaniu úverovej zmluvy.

9. K výške uplatneného nároku súd uviedol, že k zrušeniu účtu došlo dňa XX.XX.XXXX so zostatkom úveru 23.996,58 eura, čo zodpovedá výpisom z účtu sporenie za roky XXXX až XXXX a výpisom z účtu medziúver za roky XXXX až XXXX pri sčítaní kladných čísiel a odčítaní záporných čísiel. Žalovanou uhradená suma 1.500 eur po zosplatnení medziúveru bola predchodcom žalobcu zohľadnená na úhradu poistného, nákladov, poplatkov, úrokov a istiny, čím celková istina dosiahla výšku 23.375,65 eura, teda sumu, ktorá bola žalobcom uplatnená v žalobe. Po odrátaní sumy 19.842,93 eura, v ktorej bola žaloba vzatá späť, predstavuje rozdiel vo výške 3.532,72 eura, a preto súd žalobe v tomto rozsahu vyhovel a zároveň žalobcovi priznal aj nárok na zmluvné úroky a úroky z omeškania.

10. V časti o zaplatenie nákladov a odmeny dražobnej spoločnosti vo výške 1.000,50 eura, od ktorej bolo upustené, súd žalobu zamietol ako bezdôvodne podanú. V uvedenej časti nadobudol rozsudok pre absenciu odvolania právoplatnosť. Svoje rozhodnutie súd oprel o ustanovenia § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 9, § 420 ods. 1, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, § 7 ods. 3, 4 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení, § 6 ods. 1, § 7 ods. 1, § 16 ods. 1, 10, § 19 ods. 1, 4 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a § 1 ods. 3 písm. b), c), d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Výroky o trovách konania odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) s tým, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 55,86 % a vo vzťahu k zastaveniu konania nepriznal nárok na náhradu trov konania žiadnej zo strán.

11. Proti tomuto rozsudku vo výrokoch III. a V. podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktorá žiadala napadnutý rozsudok zmeniť a v napadnutej časti zamietnuť a priznať jej nárok na náhradu trov konania. Namietala nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne skutkové zistenia. Uviedla, že v konaní prezentovala viaceré námietky, z ktorých vyplývalo, že zmluva obsahovala neprijateľné a nekalé podmienky, avšak súd prvej inštancie tieto námietky ignoroval a nevysporiadal sa s nimi v rozsudku. Nikdy nebola oboznámená s VOP, nikdy ich neprevzala, ani nepodpísala. Podpísala síce formulárovú zmluvu, ktorá obsahuje ustanovenie o tom, že prevzala VOP, pozná ich a súhlasí s nimi, avšak znenie zmluvy nevedela žiadnym spôsobom ovplyvniť. Ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa, pretože na spotrebiteľov prenáša dôkazné bremeno skutočného oboznámenia sa s VOP. Výzva pred žiadosťou o okamžité splatenie úveru a samotné okamžité splatenie úveru jej neboli nikdy doručené. Okamžité splatenie úveru prevzala jej maloletá dcéra, písomnosť jej neodovzdala, na prevzatie nemala splnomocnenie, a preto ani nemohli nastať právne účinky uvedenej listiny a úver sa tým nemohol stať splatným. Takéto doručenie nemožno považovať za doručenie písomností do jej rúk, neobstojí tvrdenie súdu, že účastníci sa dohodli v zmysle § 18 ods. 1 VOP, že oznámenie stavebnej sporiteľne sa považujú za doručené dňom ich odoslania na poslednú adresu oznámenú stavebným sporiteľom. Toto ustanovenie považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože na spotrebiteľa prenáša dôkazné bremeno ohľadom prevzatia písomnosti, čím spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Okamžité splatenie úveru zo dňa XX.XX.XXXX je neplatným právnym úkonom, pretože je zmätočné, nejasné a nezrozumiteľné, bez dodržania procesného postupu na takýto úkon, pričom veriteľ uviedol aj nesprávne znenie VOP. Poukázala na § 11 ods. 2 VOP, podľa ktorého môže sporiteľňa vypovedať úverovú zmluvu a požiadať o okamžité splatenie stavebného úveru, z čoho vyplýva, že okamžité splatenie úveru má byť účinené spoločne s výpoveďou úverovej zmluvy, čo sa nestalo. Okamžité splatenie úveru nemôže byť platné a účinné aj z toho dôvodu že výzva zo dňa 26.06.2014 jej nebola „doručená minimálne 3 mesiace pred učením upomienky v zmysle čl. VI. ods. 3 úverovej zmluvy, keď ako upomienku považuje žiadosť o okamžité splatenie úveru“. Žalobca však nepreukázal ani to, že by jej bol vôbec výzvu zo dňa 26.06.2014 doručil. Neobstojí tvrdenie súdu, že účastníci sa dohodli v § 18 ods. 1 VOP, že oznámenia stavebnej sporiteľne sa považujú za doručené dňom ich odoslania na poslednú adresu oznámenú stavebným sporiteľom. Domnieva sa, že z uvedených dôvodov nikdy nenastali právne účinky zosplatnenia úveru, a preto nie je povinná zaplatiť žalobcovi požadovanú sumu. Pre absenciu RPMN v zmluve považuje úver za bezúročný. Žalobca nedostatočne konkretizoval žalovanú sumu, nesedí výpočet, pretože úver bol splácaný od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, a následne ešte zaplatila sumu 1.500 eur, t. j. 7.800 eur, pričom výška poskytnutého úveru bola 25.000 eur a žalobca požadoval zaplatenie sumy 23.375 eur. Za neprípustné považuje sankcionovanie spotrebiteľa zmluvnými úrokmi z nezaplatennej sumy ako aj úrokmi z omeškania. Rozhodnutie o trovách konania považuje za nesprávne, pretože žalobca zbral žalobu v časti späť a v tejto časti mu súd priznal náhradu trov konania, pričom to bol žalobca, kto zavinil zastavenie konania. Pre nedôvodnosť nároku žalobcu navrhla žalobu zamietnuť.

12. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na jeho doterajších podaniach a vyjadreniach, stotožnil sa s odôvodnením rozsudku a navrhol ho potvrdiť. Uviedol, že žalovaná odôvodňuje odvolanie údajnou existenciou neprijateľných zmluvných podmienok, ktorú však žiadnym spôsobom bližšie nešpecifikuje. Uvedenú námietku považuje za účelovú a neurčitú. Žalovaná vôbec nekonkretizuje, ktoré ustanovenie zmluvy, prípadne VOP považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a opakovane namieťa, že údajne nikdy nebola oboznámená s VOP a znenie formulárovej zmluvy nevedela žiadnym spôsobom ovplyvniť. V tejto súvislosti odkazuje na ods. 7.3.1 odôvodnenia, s ktorým sa stotožňuje. Žalovaná na pojednávaní dňa 17.06.2021 výslovne uviedla, že úverovú zmluvu osobne podpísala. Obsah ustanovenia čl. 8 ods. 1 úverovej zmluvy jej preto musel byť známy už v tom čase. On jej poskytol dostatočný priestor na

oboznámenie sa s jej obsahom a VOP. Ak tak žalovaná z vlastnej vôle neurobila, nemožno to pričítať na ťarchu žalobcovi. V súvislosti s doručením poslednej výzvy a žiadosti o okamžité splatenie úveru poukázal na § 18 ods. 1 VOP, odôvodnenie súdu, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.01.2011, sp. zn. 5Cdo/129/2010, nález Ústavného súdu SR zo dňa 03.03.2011, sp. zn. IV. ÚS 403/2010, a uviedol, že pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné prevzatie doručovanej písomnosti adresátom. Právne závery reflektujú na tzv. teóriu dôjdenia, podľa ktorej nie je potrebné, aby sa adresát s obsahom skutočne oboznámil. Stačí, ak sa nachádza v sfére jeho dispozície. Chyba v písaní v žiadosti o okamžité splatenie úveru, kde namiesto § 11 ods. 2 VOP bolo nesprávne uvedené ustanovenie § 12 ods. 2 VOP nemôže mať vplyv na platnosť samotného úkonu, s čím sa stotožnil aj súd prvej inštancie, ktorý v odôvodnení uviedol, že „takáto opisová chyba nie je spôsobilá zabrániť dôsledkom uvedeným v § 53 ods. 9 OZ.“ Podmienky vyhlásenia predčasnej splatnosti sú navyše obsiahnuté aj v čl. VI ods. 3 úverovej zmluvy, z ktorej vyplýva, že „Ak poberateľ úveru nezaplatí niektorú zo splátok podľa čl. II. ods. 3, resp. ods. 4 a splátky konštantného príplatku v zmysle čl. V. ods. 4 tejto zmluvy na základe upomienky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je stavebná sporiteľňa oprávnená, požadovať okamžité splatenie úveru.“ Logickým následkom nesplnenia záväzku je jeho zosplatenie tak, ako je to uvedené v čl. VI ods. 3 úverovej zmluvy v nadväznosti na § 565 OZ. Nemal povinnosť upravovať možnosť predčasného zosplatenia úveru duplicitne aj vo VOP, keďže tá *expressis verbis* vyplýva z úverovej zmluvy. Hodnoverne preukázal aj doručenie výzvy zo dňa 26.6.2014, a to predložením podacieho hárku Slovenskej pošty a.s., a tiež splnenie zákonných podmienok na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. V nadväznosti na právnu otázku prípustnosti kumulácie zmluvných úrokov po splatnosti a úrokov z omeškania poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.06.2020 sp. zn. 5Cdo/42/2020 publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. 5/2021, ktorý dospel k záveru, že „V prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa pomeru úspechu vo veci v zmysle § 262 ods. 1 CSP v nadväznosti na 255 ods. 2 CSP. Ak by súd prihliadal na procesné zavinenie zastavenia konania, dospel by k záveru, že čiastočné zastavenie konania zavinila práve žalovaná.

13. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) a po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) napadnutý rozsudok súdu prvej vo výrokoch III. a V. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Vo výrokoch I., II., IV. a VI. nadobudol rozsudok v dôsledku absencie podania odvolania právoplatnosť.

14. Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu sa žalobou podanou na súd dňa 27.03.2017 domáhal zaplata sumy 23.375,65 eura spolu s príslušenstvom a zaplata nákladov a odmeny dražobnej spoločnosti vo výške 1.000,50 eura. Pohľadávku nadobudol zmluvou o postúpení pohľadávky, uzatvorenou dňa XX.XX.XXXX s H. A. A., Q. A., so sídlom W. XX, XXX XX K. (ďalej aj „sporiteľňa“) ako postupcom, pričom tento pôvodný veriteľ uzatvoril so žalovanou a jej manželom dňa XX.XX.XXXX úverovú zmluvu č. XXXXXXXX/XXXX, ktorou im bol poskytnutý medziúver vo výške 25.000 eur pri fixnej úrokovej sadzbe 1,99% počas 12 mesiacov od prvého čerpania medziúveru, po uplynutí 12 mesiacoch bol medziúver úročený fixnou úrokovou sadzbou 5,99 %. Keďže žalovaná neplnila svoje záväzky vyplývajúce jej zo zmluvy riadne a včas, vyzval ju právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 26.06.2014 na splatenie dlžnej časti úveru, a zároveň ju upozornil, že v súlade s úverovou zmluvou a s § 12 ods. 2 VOP je oprávnený vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Listom zo dňa XX.XX.XXXX pristúpil právny predchodca žalobcu k zosplateniu úveru.

15. Žalovaná v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie sa v rozsudku nevysporiadal s jej viacerými námietkami, z ktorých vyplývalo, že zmluva obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky. Po oboznámení sa s obsahom spisu musel odvolací súd konštatovať, že nie je zrejmé aké „viaceré námietky“, s ktorými sa súd prvej inštancie nevysporiadal mala žalovaná na mysli. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie veľmi presvedčivo a vyčerpávajúco vysporiadal v odôvodnení rozsudku so všetkými námietkami prednesenými žalovanou v priebehu konania. Súd prvej inštancie skúmal náležitosti zmluvy o stavebnom úvere a konštatoval, že zmluva obsahovala všetky zákonom požadované náležitosti. Taktiež sa vysporiadal so všetkými žalovanou namietanými neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Žalovaná v odvolaní namietala, že ustanovenie v úverovej zmluve o tom, že prevzala VOP, pozná ich a súhlasí s nimi, je neprijateľná zmluvná podmienka, ktorá spôsobuje

hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa, pretože na spotrebiteľov prenáša dôkazné bremeno skutočného oboznámenia sa s VOP. Súd prvej inštancie sa vysporiadal aj s touto námietkou žalovanej, a to v bode 7.3.1. rozsudku, na ktorý odvolací súd v súlade s § 387 ods. 2 CSP poukazuje a považuje za nadbytočné opätovne uvádzať tie isté skutočnosti a dôvody, ktoré považuje za správne.

16. K námietke žalovanej ohľadom doručovania výzvy zo dňa 26.06.2014 a žiadosti o okamžité splatenie úveru zo dňa XX.XX.XXXX odvolací súd uvádza, že žalobca nemusí preukázať, že žalovaná sa skutočne aj oboznámila s obsahom ním zaslaných zásielok. Podľa § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka pôsobí prejav vôle voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade postačuje, že tak výzva ako aj žiadosť o okamžité splatenie úveru sa dostali do dispozičnej sféry žalovanej. „Dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t. j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby (spravidla v záhlaví zmluvy) s tým, že doručenie písomností je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Týmto okamihom sa zásielka dostáva do sféry adresáta, pričom už nie je dôležité, či sa adresát s obsahom zásielky zoznámil alebo nie. Z podstaty doručovania tak pre účastníkov zmluvného vzťahu vyplýva povinnosť zabezpečiť v danom mieste alebo u určenej osoby prijímanie zásielok“ (rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15.12.2020). Žalobca v konaní preukázal, že výzvu zo dňa 26.06.2014 zaslal žalovanej na adresu uvedenú v zmluve dňa 30.06.2014, o čom svedčí podací hárok P a žiadosť o okamžité splatenie úveru zo dňa XX.XX.XXXX prevzala žalovanej dcéra, čo vyplýva z doručienky. V oboch prípadoch sa uvedené listiny dostali do dispozičnej sféry žalovanej, čím vyvolali zamýšľané účinky zosplatnenia úveru.

17. Neobstojí ani tvrdenie žalovanej o neplatnosti právneho úkonu - okamžitého splatenia úveru zo dňa XX.XX.XXXX - pre nesprávne uvedenie paragrafového znenia § 12 ods. 2 VOP. Pri zosplatnení pohľadávky je podstatné dodržanie postupu obsiahnutého v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Z uvedeného vyplýva, že dodávateľ pred uplatnením práva podľa § 565 musí v lehote nie kratšej ako 15 dní upozorniť spotrebiteľa, že dané právo (zosplatnenie celého dlhu) využije. Daný postup predchádzajúci zosplatneniu pohľadávky bol zo strany právneho predchodcu žalobcu zachovaný. Uvedenie nesprávneho paragrafového znenia (§ 12 ods. 2 VOP) preto nemá žiadny vplyv na splatnosť úveru, ktorá nastala, keďže veriteľ pri zosplatnení postupoval v zmysle Občianskeho zákonníka. Výzvou zo dňa 26.06.2014, ktorú žalovanej odoslal dňa 30.06.2014, najskôr žalovanú upozornil, že je v omeškaní s viacerými splátkami a vyzval ju na zaplatenie dlžnej sumy 783,22 eura do 15.07.2014, pričom ju zároveň upozornil, že pokiaľ dlžnú sumu neuhradí, bude nútený pristúpiť „k okamžitému splateniu zostatku úveru v predpokladanej výške 23.914,85 eura“. Listom zo dňa XX.XX.XXXX, ktorý sa do dispozičnej sféry žalovanej dostal dňa 04.08.2014, úver z dôvodu nezaplatenia dlžných splátok, zosplatnil.

18. Žalovaná v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru namietala aj nedodržanie postupu obsiahnutého čl. VI. ods. 3 úverovej zmluvy, keďže výzva zo dňa 26.06.2014 jej nebola doručená minimálne tri mesiace pred zosplatnením úveru. Podľa čl. VI. ods. 3 úverovej zmluvy „Ak poberateľ úveru nezaplatí niektorú zo splátok podľa čl. II. ods. 3, resp. ods. 4 a splátky konštantného príplatku v zmysle čl. V. ods. 4 tejto zmluvy na základe upomienky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je stavebná sporiteľňa oprávnená, požadovať okamžité splatenie úveru.“ Z uvedeného znenia úverovej zmluvy jasne vyplýva, že ak sa dlžník dostane s niektorou mesačnou splátkou do omeškania viac ako tri mesiace, môže veriteľ pristúpiť k zosplatneniu úveru. Zosplatneniu predchádza upomienka o omeškaní dlžníka. Z citovaného znenia zmluvy nevyplýva, ako sa žalovaná mylne domnieva, že výzva predchádzajúca samotnému zosplatneniu zmluvy musí byť spotrebiteľovi doručená tri mesiace pred samotným právnym úkonom zosplatnenia úveru. Uvedený postup upravený v úverovej zmluve je v súlade aj s vyššie uvedenými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, upravujúcim zosplatnenie pohľadávky. Z vyššie uvedených dôvodov považoval odvolací súd námietku o neúčinnosti zosplatnenia úveru za nedôvodnú.

19. Rovnako za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku žalovanej súvisiacu s § 11 ods. 2 VOP, podľa ktorého mal veriteľ k okamžitému splateniu úveru pristúpiť spolu s výpoveďou úverovej zmluvy, čo sa nestalo. Uvedené znenie VOP dáva možnosť stavebnej sporiteľni vypovedať úverovú zmluvu a zároveň požadovať okamžité splatenie úveru, nejde o povinnosť sporiteľne. Je na vóli sporiteľne, či pristúpi len k zosplatneniu úveru alebo aj k vypovedaniu úverovej zmluvy.

20. K absencii RPMN v úverovej zmluve sa vyjadril aj súd prvej inštancie v bode 7.3.1., ktorý správne uviedol, že predmetná zmluva nespadá pod režim zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a preto nemožno úver vyhodnotiť ako bezúročný a bez poplatkov, pokiaľ tento údaj nie je v zmluve obsiahnutý. S uvedeným názorom sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

21. Žalovaná v odvolaní namietala aj to, že žalobca nedostatočne konkretizoval žalovanú sumu, že nesedí výpočet žalovanej sumy, úver splácala od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, a následne ešte zaplatila sumu 1.500 eur, t. j. 7.800 eur, pričom výška poskytnutého úveru bola 25.000 eur a žalobca požadoval zaplatenie sumy 23.375 eur. Súčasťou obsahu spisu sú výpisy z účtu medziúver a z účtu sporenie (č. l. 26 až 45 spisu), ku ktorým sa mohla žalovaná vyjadriť a namietat, čo konkrétne v jednotlivých účtoch nezodpovedá realite. Žalobca svoj nárok konkretizoval žalobou a podaním zo dňa 05.01.2018. Ku skutkovým tvrdeniam predložil výpisy z účtov a tabuľku týkajúcu sa jednotlivých splátok, úrokov, platieb (č. l. 26), k čomu mohla žalovaná vzniesť konkrétne výhrady. Pokiaľ žalovaná mienila odvolaním poukázať na skutočnosť, že právny predchodca požadoval zaplatenie vyššej sumy, než v akej jej bol úver poskytnutý, tak je potrebné zohľadniť, že podľa zmluvy sa žalovaná zaviazala platiť aj zmluvné úroky. V súvislosti s výškou uplatneného nároku poukázal súd prvej inštancie na body 4.3.4 a 4.3.5 odôvodnenia. V Bode 7.3.2 konštatoval, že k zrušeniu účtu došlo dňa XX.XX.XXXX so zostatkom úveru 23.996,58 eura, čo zodpovedá výpisom z účtu sporenie za roky XXXX až XXXX a výpisom z účtu medziúver za roky XXXX až XXXX pri sčítaní kladných čísel a odčítaní záporných čísel. Zohľadnil aj zaplatenie sumy 1.500 eur po zosplatení úveru. Keďže odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi, a z odvolania žalovanej nebolo zrejmé, v čom konkrétne považuje výpočet žalovanej sumy za nesprávny, resp. v akej konkrétnej sume „nesedí výpočet žalovanej sumy“, nemohol sa bližšie k námietke o výške žalovanej sumy ani vyjadriť. Z vyjadrenia žalovanej, ktoré prezentoval jej právny zástupca na pojednávaní konanom dňa 23.01.2020 (č. l. 283 spisu) navyše vyplýva, že žalovaná žalobcom uplatňovanú pohľadávku nespochybňovala a domnievala sa, že pohľadávka by mohla byť v plnom rozsahu uspokojená z predaja nehnuteľností.

22. Za neprípustné považovala žalovaná aj sankcionovanie spotrebiteľa zmluvnými úrokmi z nezaplatennej sumy ako aj úrokmi z omeškania. Podľa názoru odvolacieho súdu právna úprava vo všeobecnosti pripúšťa súbežné platenie zmluvne dohodnutých úrokov z úveru a aj platenie úrokov z omeškania, ak sa dlžník dostal do omeškania s platením dlhu v dohodnutej lehote, resp. to nevyklučuje. Zmluvné úroky sú odmenou za užívanie istiny a závisia od dohody zmluvných strán, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie so splatením istiny a na rozdiel od zmluvných úrokov ich môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dojednané (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka); pritom vo všeobecnosti platí, že môžu existovať popri sebe. Spotrebiteľ si totiž vo všeobecnosti musí byť vedomý toho, že svoje zmluvné povinnosti pri platnom dojednaní musí plniť a v prípade porušenia týchto zmluvných povinností mu nastúpi navyše aj sankcia v podobe úrokov z omeškania. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd prijal záver, že žalobcovi vznikol nárok na platenie úroku z omeškania a zároveň aj nárok na zaplatenie zmluvného úroku.

23. Tvrdenie žalovanej o priznaní trov konania žalobcovi vo vzťahu k zastaveniu konania, prezentované žalovanou v odvolaní, nezodpovedá výroku rozsudku a ani odôvodneniu súdu prvej inštancie. Súd totiž vo vzťahu k zastaveniu konania v časti zaplatenia sumy 19.842,93 eura nepriznal žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania. V týchto dvoch výrokoch I. a II. nadobudol rozsudok právoplatnosť. Žalovaná odvolaním napadla výrok III. a V. Výrokom V. priznal súd žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 55,86%. Vychádzal pritom z pomeru úspechu a neúspechu žalobcu a žalovanej. Predmetom konania po späťvzati žaloby zostala suma 4.533,22 eura (100%), pričom žalobca bol úspešný v časti sumy 3.532,72 eura (77,93 %) a neúspešný v časti sumy 1.000,50 eura (22,07%), v ktorej bola žaloba zamietnutá. Pomer úspechu a neúspechu tak predstavoval 55,86% (77,93% - 22,07%). Súd prvej inštancie preto o trovách konania rozhodol správne, keď zohľadnil úspech žalobcu a neúspech žalovanej v zostávajúcej časti, ktorá zostala predmetom sporu.

24. Odvolací súd sa z vyššie uvedených dôvodov nemohol stotožniť s námietkami žalovanej prezentovanými v odvolaní. Podľa názoru odvolacieho súdu dáva odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odpoveď na všetky podstatné námietky žalovanej opísané aj v odvolaní a jeho odôvodnenie zodpovedá požiadavkám upraveným v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Toto rozhodnutie odvolací súd nezhodnotil ako arbitrálne, nepresvedčivé a nepreskúmateľné.

Súd prvej inštancie správne posúdil prejednávajúcu vec a svoje právne závery dostatočne odôvodnil. S ohľadom na to odvolací súd neposúdil odvolanie žalovanej ako opodstatnené, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

25. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému patrí v celom rozsahu náhrada trov vynaložených v tomto štádiu konania (§ 255 ods. 1 CSP). Odvolací súd v súlade s ustanovením § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP rozhodol, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).